

## A húzóra

Unicum húzóra, Kőbányait  
kísérőnek, a cigi kéklő füstje  
hiába nyújtogatta karjait,  
magát hogy a kupolába felküzdje

(mennyezetét az Ipartestület  
ivója épp öt méterig emelte),  
kallózhatott, fölös a lendület,  
csupán apróbb festékréteg pergett le.

„Még egy sansz kettőnknek!”, győzködtem egyre,  
akárha erős horgony lettem volna,  
de ő csak bámult, fel a mennyezetre,

„Igyunk magunkra, Unicum húzóra!”  
de úgy tűnt ott, mintha elemelkedne,  
és minden szavam leperegne róla.